

Hướng dẫn viết bài tập làm văn số 7 Miêu tả sáng tạo

Đề 1 (Trang 122 SGK ngữ văn 6 tập 2)

Em hãy tả quang cảnh một phiên chợ theo tưởng tượng của em.

Trả lời:

a) Mở bài

- Em định tả một phiên chợ ở đô thị, ở đồng bằng, vùng núi hay vùng biển?
- Chợ quê em có đặc điểm gì nổi bật nhất?

b) Thân bài

- Tả lần lượt theo trình tự thời gian.
- + Lúc chợ chưa họp: quang cảnh như thế nào? Các lều chợ ra sao? Dấu hiệu còn lại của buổi chợ hôm trước?
- + Chợ bắt đầu họp: Mọi người đổ về chợ đông như thế nào? Các hàng quán bắt đầu bày bán ra sao? Không khí lúc này thay đổi thế nào?
- + Lúc tan chợ: không khí, sự bừa bộn, ...
- Đặc điểm riêng (nếu có) ở khu chợ quê em?

c) Kết bài

- Kỉ niệm đẹp nhất của em với ngôi chợ ấy là gì? (là những lần đi chợ tết, hay là những lần theo mẹ đi mua sắm,...).

Đề 2 (Trang 122 SGK ngữ văn 6 tập 2)

Từ bài văn Lao xao của Duy Khán, em hãy tả lại khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời.

Trả lời:

a) Mở bài

- Khu vườn mà em định tả là của ai?
- Nó có điểm gì đặc biệt?

– Nó gắn bó với em thế nào?

b) Thân bài

– Quang cảnh khu vườn khi trời sáng:

+ Mặt trời mọc ...

+ Những giọt sương đêm trên lá ...

– Khu vườn bắt đầu nhộn nhịp bởi tiếng chim (xen miêu tả một số loài chim trong bài văn Lao xao).

– Miêu tả một số loài cây có trong vườn mà em thích.

– Khu vườn gắn bó với tuổi thơ của em ra sao? (có thể kể một kỉ niệm sâu sắc nào đó, với ông nội chẳng hạn).

c) Kết bài

– Em ấn tượng nhất với khu vườn là ở điểm gì?

Đề 3 (Trang 122 SGK ngữ văn 6 tập 2)

Em đã từng gặp ông Tiên trong những truyện cổ dân gian, hãy miêu tả lại hình ảnh ông Tiên theo trí tưởng tượng của mình.

Trả lời:

a) Mở bài

– Trong các truyện cổ tích, nhân vật ông Tiên nào để lại cho em ấn tượng sâu đậm nhất. Tại sao?

– Dẫn dắt người đọc và tình huống em gặp ông Tiên (tưởng tượng: đang ngủ thì mơ hoặc khi gặp khó khăn gì ...).

b) Thân bài

– Miêu tả chân dung nhân vật ông Tiên.

+ Hình dáng

+ Khuôn mặt

+ Chòm râu, mái tóc

+ Cây gậy ...

– Những lời đối thoại của em với ông Tiên.

– Miêu tả hành động của ông Tiên (tưởng tượng, ví dụ: em bị lạc đường, ông Tiên đã cho em một chiếc xe ngựa thông minh và thế là em được về nhà,...).

c) Kết bài

– Ý nghĩa của nhân vật ông Tiên trong truyện và trong suy nghĩ của em.

Đề 4 (Trang 122 SGK ngữ văn 6 tập 2)

Hãy tả một nhân vật có hành động và ngoại hình khác thường mà em đã có dịp quan sát, đã đọc trong sách hoặc nghe kể lại.

Trả lời:

Có thể chọn ngay các nhân vật đã học như: Lạc Long Quân, Thánh Gióng, Sọ Dừa,... hoặc chọn một nhân vật mà em biết qua các phương tiện thông tin khác. Dưới đây là một dàn ý khái quát chung:

a) Mở bài

– Giới thiệu về nhân vật mà em sẽ tả (tên nhân vật, nhân vật xuất hiện trong tác phẩm nào? Nhân vật có đặc điểm gì gây ấn tượng?...).

b) Thân bài

– Miêu tả những nét khác thường về chân dung của nhân vật đó? (lúc sinh ra, vóc dáng, sức mạnh,...).

– Miêu tả những hành động khác thường của nhân vật (diệt giặc, diệt yêu tinh, các hành động vượt quá sức của người thường,...).

– Nhận xét về nhân vật (đó là một người tốt hay xấu, nhân vật biểu tượng cho ước mơ gì hay cho điều gì mà con người mong muốn?).

c) Kết bài

– Nhân vật mà em vừa miêu tả để lại trong em cảm xúc và ấn tượng gì?

– Từ nhân vật ấy, em mong ước điều gì hay rút ra được bài học gì cho bản thân.

*****

Những bài văn mẫu hay phần soạn bài Viết bài tập làm văn số 7 – Văn miêu tả sáng tạo

1. Em hãy tả quang cảnh một phiên chợ theo tưởng tượng của em

Bài văn mẫu số 1:

Tờ mờ sáng, vài ánh dương hồng le lói đang cố giương mình len sâu vào lớp sương đêm dày đặc, vài bước chân người đi trên con đường đất làm phá tan bầu không khí tĩnh mịch bí ẩn của buổi đêm. Xa xa, lục tục vài bà hàng nước ngồi đun cái bếp lửa than để kịp nấu nước chè sớm

Mấy bà hàng cá đã ra ngồi bên từ nửa đêm để chờ mẻ cá mới cho được giá. Trên phía mép đường, những hàng thịt với bao nhiêu nào thịt heo, thịt bò, thịt gà,... đã được dọn từ rất sớm để mấy bà đi chợ sớm về kịp bữa cơm sáng...

Trời sáng dần, hương nếp từ chỗ đồ xôi bay thoang thoang từ đầu ngõ chợ như lôi kéo mấy bà buôn hàng cá, hàng thịt ra từ buổi sớm chưa có gì lót dạ. Chợ bắt đầu đông và náo nhiệt, từ các xóm dưới nào rau, nào củ, nào quả... các thứ hàng nằm trong mẹt, thúng được các bà buôn chuyển đi vào chợ. Cả khu chợ rộn lên, bắt đầu cuộc đấu tranh khẩu khí quyết liệt của người mua lẫn kẻ bán, có khi bớt 1 thêm 2 đồng bạc, cũng có mấy bà rộng tay vừa giá là lấy ngay không phải kì kèo, cũng có những người xem hàng chặc lưỡi rồi bỏ đi, để mặc sau lưng lời xâm xì chẳng rõ là mắng thăm hay nói nhảm của mấy bà buôn. Lũ trẻ nhỏ đi học sớm, được vài đồng bạc dắt nhau ùa vào chợ lựa mua các thứ quà bánh, cũng có đứa chỉ đưa mắt nhìn thèm thuồng và bàn tán vài câu rồi bỏ đi...

Qua giữa buổi, chợ bắt đầu thông thả, người đi chợ sớm tản sang các ngả rời khỏi chợ, những hàng cá, hàng thịt, hàng rau vừa sáng còn tươi rói và nháy tanh tách trong mẹt giờ đã hết sạch nhờ những đôi tay và đôi mắt lựa chọn kĩ tính của các bà nội trợ đảm đang. Trong chợ chỉ còn vài bà hàng ế phải ngồi lại cầu trời sao cho còn mấy bà nội trợ ngủ trễ mà phải chịu tay lấy mấy bó rau, con cá hàng ế cho vừa buổi chợ. Các bà hàng nước gom mấy hòn than cháy tàn cố nhen nhúm cho được ngọn lửa nhỏ giữ cho nước âm âm chờ các thực khách sang buổi trưa nắng ghé hàng làm nguội nước...

Trưa, mặt trời lên qua đỉnh đầu, nắng gắt, nóng bức và mùi ôi nồng làm cả khu chợ như đắm chìm trong bầu không khí đặc quánh, hàng họ đã dẹp dần từ giữa buổi. Chợ đã tan.

Bài văn mẫu số 2:

Phiên chợ quê khác hẳn với sự ồn ào náo nhiệt của phiên chợ ở thành phố, và hôm nay tôi được về quê để được tận hưởng cái không khí thanh bình ấy. Vừa vùng ra khỏi chấn, tôi thấy mọi người trong làng đang rủ nhau đi chợ, người đi bộ, người chở hàng hóa, cảnh phiên chợ hiện lên trong mắt tôi sao mà thân thương gần gũi.

Chợ quê tôi nằm ngay đầu làng, bên cạnh dòng sông Hồng với những dòng nước trong xanh. Ngày nào chợ cũng họp từ sớm tinh mơ khi gà chưa gáy đến khi bóng mặt trời đã xế tà, nhưng phiên chợ chính thì chỉ có vào những ngày mùng 6, 10, 16, 20, 26, 30 hàng tháng. Vào phiên chợ chính, hàng hóa được bày bán ở đây rất đa dạng và phong phú.

Từ tinh mơ, những người bán hàng đã mang hàng ra chợ bày biện hàng hóa, ai cũng mong tìm được chỗ ngồi tốt và bán được nhiều hàng. Trời sáng rõ hơn, những người đến mua đã bắt đầu đến chợ, khoảng 6h sáng chợ đã đông vui tấp nập. Từ xa nhìn lại, chúng ta đã cảm nhận được sự vui tươi đang diễn ra ở bên trong.

Ngoài hàng hóa ra, trong chợ còn có những quán bún phở, mùi vị phở thơm phức, bốc khói nghi ngút, mời gọi thực khách rẽ vào quán ăn. Phở quê tôi vừa rẻ vừa ngon khiến ai cũng muốn dừng chân để vào quán thưởng thức món ăn của quê hương. Phiên chợ quê không chỉ xuất hiện những người bán và người mua mà còn xuất hiện những em bé với những bộ quần áo xanh đỏ theo cha mẹ ra chợ. Em nào cũng nở nụ cười tươi trên khuôn mặt. Thấy phiên chợ đông đúc và có nhiều đồ đẹp, các em cứ chạy lung tung, hò hét thích thú.

Các bà, các mẹ, các chị đang lựa chọn để mua những mặt hàng cần thiết cho gia đình như rô giá, chiếu gối, đồ điện. Hàng thịt cá đông nghịt người mua, những phần thịt tươi ngon, những chậu cá với những con cá to, đang bơi lội. Đạo qua một vòng khu bán hoa quả, tôi lại muốn được ăn những quả lê quả ổi chín mọng... Tôi thấy hiện lên trong tâm trí mình hình ảnh người nông dân phải một nắng hai sương để tạo ra chúng, chúng ta phải tỏ lòng biết ơn đối với những người nông dân. Không chỉ có vậy, chợ quê tôi còn có nhiều loại bánh rất ngon, bánh chưng, bánh rán, bánh nếp,... Khi nào đi chợ tôi cũng phải thưởng thức một trong những loại bánh đó và chúng đã làm tôi nhớ mãi cái đặc trưng của phiên chợ quê tôi.

Tất cả những hàng hóa được bày bán ở đây đều mang đậm sắc hương, mùi vị của hương đồng cỏ nội được kết tinh từ hồn quê, hồn đất. Cũng có những người đi chợ không mua sắm mà họ đi ngắm, đi bình phẩm hoặc đi chơi chợ. Buổi chiều, người đến chợ thưa dần, đến cuối chiều, khi mặt trời khuất sau núi chợ mới tan.

Buổi chợ quê diễn ra thật đông vui tấp nập, nó đã cho thấy sự no ấm đủ đầy của người dân quê tôi. Tôi thấy mình thật may mắn khi được sinh ra tại vùng quê này và có cơ hội được tận hưởng cái hay cái đẹp của phiên chợ quê, tôi sẽ thường xuyên về quê hơn để được tận hưởng cảm giác này.

Bài văn mẫu số 3:

Tờ mờ sáng, vài ánh dương hồng le lói đang cố giương mình len sâu vào lớp sương đêm dày đặc, vài bước chân người đi trên con đường đất làm phá tan bầu không khí tĩnh mịch bí ẩn của buổi đêm. Xa xa, lục tục vài bà hàng nước ngồi đun cái bếp lửa than để kịp nấu nước chè sớm

Mấy bà hàng cá đã ra ngồi bên bờ từ nửa đêm để chờ mẻ cá mới cho được giá. Trên phía mép đường, những hàng thịt với bao nhiêu nào thịt heo, thịt bò, thịt gà,... đã được dọn từ rất sớm để mấy bà đi chợ sớm về kịp bữa cơm sáng...

Trời sáng dần, hương nếp từ chỗ đồ xôi bay thoang thoang từ đầu ngõ chợ như lôi kéo mấy bà buôn hàng cá, hàng thịt ra từ buổi sớm chưa có gì lót dạ. Chợ bắt đầu đông và náo nhiệt, từ các xóm dưới nào rau, nào củ, nào quả... các thứ hàng nằm trong mẹt, thúng được các bà buôn chuyên đi vào chợ. Cả khu chợ rộn lên, bắt đầu cuộc đấu tranh khau khí quyết liệt của người mua lẫn kẻ bán, có khi bớt 1 thêm 2 đồng bạc, cũng có mấy bà rộng tay vừa giá là lấy ngay không

phải kì kèo, cũng có những người xem hàng chặc lưỡi rồi bỏ đi, để mặc sau lưng lời xầm xì chẳng rõ là mắng thăm hay nói nhảm của mấy bà buôn. Lũ trẻ nhỏ đi học sớm, được vài đồng bạc dắt nhau ùa vào chợ lựa mua các thứ quà bánh, cũng có đứa chỉ đưa mắt nhìn thèm thuồng và bàn tán vài câu rồi bỏ đi...

Qua giữa buổi, chợ bắt đầu thông thả, người đi chợ sớm tản sang các ngả rồi khỏi chợ, những hàng cá, hàng thịt, hàng rau vừa sáng còn tươi rói và nhảy tanh tách trong mẹt giờ đã hết sạch nhờ những đôi tay và đôi mắt lựa chọn kĩ tính của các bà nội trợ đảm đang. Trong chợ chỉ còn vài bà hàng ế phải ngồi lại cầu trời sao cho còn mấy bà nội trợ ngủ trễ mà phải chịu tay lấy mấy bó rau, con cá hàng ế cho vừa buổi chợ. Các bà hàng nước gom mấy hòn than cháy tàn cố nhen nhúm cho được ngọn lửa nhỏ giữ cho nước âm ấm chờ các thực khách sang buổi trưa nắng ghé hàng làm nguội nước...

Trưa, mặt trời lên qua đỉnh đầu, nắng gắt, nóng bức và mùi ôi nồng làm cả khu chợ như đắm chìm trong bầu không khí đặc quánh, hàng họ đã dẹp dần từ giữa buổi. Chợ đã tan.

2. Từ bài văn Lao xao của Duy Khán, em hãy tả lại khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời.

Bài văn mẫu số 1:

Thứ bảy tuần trước, tôi cùng bố mẹ về quê thăm ông bà. Tôi rất háo hức vì đã hơn một năm rồi tôi chưa về thăm ông bà. Tôi nhớ ông bà, nhớ căn nhà nhỏ và cả khu vườn thân yêu.

Sáng chủ nhật, tôi chạy ra vườn chơi. Quả là một buổi sáng đẹp trời! Bầu trời trong vắt, không một gợn mây, Mặt Trời uy nghi ngự trị trên cung điện lộng lẫy những tia nắng ngấm nhìn vạn vật.

Bây giờ tôi mới cảm thấy khu vườn này quả là đẹp và có lẽ đẹp nhất vào những buổi ban mai như thế này. Anh Trống Cò đã cất tiếng gáy, sân nhà rộn rã nhưng trong vườn còn náo nhiệt hơn. Chị Mái mơ dẫn đàn con đi kiếm mồi. Đàn gà con chạy líu ríu quanh chân mẹ, đôi chân phải bước dài ra trông vừa buồn cười, vừa tội nghiệp. Mẹ con chị cặm cụi tìm mồi quanh những đám cỏ còn ẩm sương. Đàn vịt lạch bạch chạy ra ao rìa lông, ria cánh. Tôi ngồi chễm chệ trên đồng rơm, ngắm nhìn khu vườn kỳ diệu.

Cây cối lóng lánh sương đêm nên đang rạng rỡ tắm ánh nắng thu chan hòa.

– Chào anh ồi! Khỏe chứ?

– Tôi vẫn khỏe! Còn chú thế nào, chú Mít?

Thì ra cây cối trong vườn đang hỏi thăm nhau. Tôi phải công nhận vườn ông bà tôi nhiều cây thật đấy. Tôi thích nhất là cây ổi, thân cây khẳng khiu, nứt nẻ. Tuy hình dáng vậy thôi nhưng đến mùa ổi cây lại cho những trái chín vàng ươm, trái ương phơn phớt xanh rờn và ngọt lịm nữa. Đường như trông thấy tôi, nó xòa cành lá như muốn chào mừng.

Cuối vườn, các luống hoa trao đổi hương thơm và khoe sắc. Giàn thiên lý trổ hoa vàng lốm đốm đang nằm dưới nắng trên chiếc giàn xinh xắn mà ông tôi làm. Hoa lan nở từng chùm trắng xóa. Chùm hoa còn đọng lại những giọt sương long lanh như được một bàn tay khéo léo nào đó chạm trên cánh hoa những hạt châu ngọc. Những ngọn lửa cháy lên hập hừng trong tán lá xanh của hàng râm bụt. Hoa hồng kiêu sa, hoa cẩm chướng mùi thơm nồng nồng. Ánh sáng mạ vàng những đóa cúc giản dị làm cho nó sáng rực lên như những viên kim cương.

Quanh các luống hoa, bướm bay chập chờn. Ong mật, ong vò vẽ đánh lộn nhau để kiếm mật. Rồi Chích chóc bắt đầu huyên áo, vang vang khắp khu vườn là tiếng hót du dương của một cô Họa Mi. “Chích! Chích! Chích!”. Chim Chích Bông chăm chỉ bắt sâu trên từng chiếc lá. Bỗng có tiếng cãi nhau chí chóc từ đâu đó:

– Miếng này là của tớ mà! – Một con bọ câu kêu lên.

– Không! Của tớ chứ! Tớ nhìn thấy trước! – Con còn lại nhanh nhẩu.

Thì ra chúng đang cãi nhau về chuyện thức ăn! Ông tôi bảo sáng nào chúng cũng cãi cọ om sòm kể từ khi ông làm chiếc chuồng chim xinh xắn bằng gỗ thông này. Ông thường xuyên đặt thức ăn vào chuồng cho những chú chim mỗi buổi sớm. Trên tán lá, những chú gõ kiến leo dọc thân cây bươi mỏ lách cách trên vỏ.

Chà! Bây giờ tôi mới cảm nhận được vẻ đẹp thật sự của khu vườn này. Một cảnh vắng mà dung hòa nghìn thứ âm nhạc: Tiếng gió thổi vi vu, chim khẽ gù dưới lá, lá rì rào...

Một tuần trôi qua thật là nhanh. Nhưng trong suốt thời gian này tôi đã hiểu biết thêm về thiên nhiên và nhất là tôi lại thêm yêu khu vườn của tôi.

Bài văn mẫu số 2:

Tôi là người rất yêu cây cối, cứ đi đến đâu, thấy vườn cây um tùm, xanh tốt là tôi thấy hân hoan trong người. Tôi yêu vườn cây vì nhà tôi cũng có một khu vườn nhỏ, khu vườn đã để lại trong tôi nhiều kỉ niệm, giúp tôi khôn lớn trưởng thành.

Buổi sáng hôm nay tiết trời rất mát mẻ và dễ chịu. Cái mát của buổi sáng làm lòng người dễ chịu và khoan khoái vô cùng. Chạy ra vườn, tôi thoáng nhìn những tia nắng nhỏ nhảy múa lăn tăn trên lối đi, trượt xuống những tàu lá, trải dài trên những cánh hoa. Dường như nắng cũng muốn làm nhẹ lòng con người nên không hề gay gắt, nóng nãy mà ấm áp, nhẹ nhàng như những cô bé mền yêu. Dấu hiệu của một ngày bình yên đẹp đẽ!

Vì đêm qua có trận mưa, đất vừa mới tiếp thêm cho chúng nguồn nước mới – nguồn nhựa sống nóng hổi tràn trề đã làm cho hoa lá thêm hăng hái, phô bày hết vẻ đẹp của mình. Tôi ngược nhìn lên những tán dừa đong đưa. Xanh, xanh non, xanh óng ả, xanh đến kì lạ! Nắng mới trong trẻo càng làm cho màu non tươi thêm rực rỡ.

Ở góc vườn nhà tôi là một cây dừa cao chót vót, với chùm dừa trĩu quả trên ngọn. Dừa lớn tuổi hơn tôi nhiều lắm. Mẹ kể, trước khi tôi chào đời, lúc cha mẹ mua mảnh đất này thì ở đây đã sẵn

có cái ao và mấy hàng dừa. Bên dưới hàng dừa là cái ao. Ao không lớn nhưng đủ chỗ cho chiếc xuồng nhỏ. Tôi vẫn thường leo lên chiếc xuồng ấy, vớ lấy một khúc sào đủ dài và bắt đầu cuộc thám hiểm quanh... ao của mình. Ao nhà tôi nước không trong mà đục đục màu đất, hắc hắc mùi bùn. Chẳng thấy bóng dừa nào in xuống cả, cũng chẳng thấy được màu xanh ngắt của bầu trời – cái màu mẹ vẫn gọi là màu mắt xa xăm chờ đợi hoàng tử của nàng công chúa trong truyện cổ xưa.

Mặc dù vườn không rộng nhưng mẹ vẫn để một ít đất cho tôi trồng những gì mình thích. Và tôi trồng hoa, rất lạ, tôi chỉ yêu hoa dại. Tôi yêu đến vô cùng cái hoang sơ kì lạ, cái thu hút khó lí giải ở những loài hoa không tên này – những loài hoa mà hầu như con người ít chú ý đến, những loài hoa tưởng như chỉ có thể tìm thấy thi thoảng ở một vài hàng rào nơi nông thôn, hay ở vệ đường từ quê ra tỉnh. Tôi đặt cho chúng cái tên riêng của tôi: Mặt trời và Mặt trăng. Hôm nay, rất nhiều, rất nhiều những bông hoa nhỏ nhắn xinh xinh nở rộ. Có hoa màu vàng, không nhạt nhẽo như cúc, mà vàng rực, đầy nhiệt huyết và sức nóng như mặt trời. Có màu hoa trắng, không quá kiêu sa như hoa lí mà dịu dàng thanh khiết như mặt trăng. Hàng trăm Mặt trời, Mặt trăng tí hon nổi bật trên nền lá xanh rậm rì, điểm những giọt nước mắt của trời đêm qua lấp lánh, long lanh... Tắm tắm tuyết vời của người thợ dệt thiên nhiên. Vẻ đẹp cuốn hút, đem đến cho con người sự say mê bình lặng đến không ngờ.

Khu vườn nhà tôi tuyệt đẹp như vậy đấy. Khi đi đâu một vài ngày tôi đã nhớ khu vườn như nhớ người bạn thân của mình. Khu vườn đã tiếp thêm sức sống cho gia đình tôi, che mát cho chúng tôi vào ngày hè nóng bức, cung cấp những trái quả thơm ngon cho chúng tôi thưởng thức và nó còn chia sẻ những lúc vui buồn cùng tôi. Tôi sẽ nhớ mãi khu vườn nhà mình và sẽ làm khu vườn ngày càng đẹp và phong phú hơn.

Bài văn mẫu số 3:

Từ ngày ông mất bố mẹ em có nhiệm vụ chăm sóc vườn. Khu vườn không rộng lắm nhưng được trồng nhiều loại cây khác nhau. Theo em có lẽ khu vườn đẹp nhất vào buổi sáng.

Vì em phải bận học nên không theo bố mẹ vào vườn được. Nhưng hôm nay là ngày chủ nhật nên em cùng bố mẹ ra thăm vườn và phụ giúp bố mẹ làm vườn. Người mở cổng vườn đầu tiên là em. Sáng hôm đó không khí trong lành mát mẻ, cảnh vật còn chìm trong màn sương đêm, bầu trời trong xanh cao vợi vợi. Pha lẫn là những đám mây trắng đang trôi bồng bênh. Trên những chiếc lá còn đọng lại những hạt sương sớm nó lấp lánh như kim cương. Những hàng cây đang đung đưa theo gió như nói chuyện với nhau. Những chú chim ríu rít líu lo gọi bầy. Tất cả làm nên một bức tranh thiên nhiên đẹp sinh động.

Mới bước vào vườn em đã nghe tiếng sủa của chú chó vện lông vàng đang ngoe ngoẩy cái đuôi hít hít cái mũi. Chắc nó mừng vì sau một tuần gặp lại cô chủ xa cách. Bố mẹ trồng nhiều loại cây ăn quả khác nhau nào là: Xoài, ổi, sầu riêng. Cây sầu riêng là loại cây cao nhất không biết nó được trồng từ bao giờ mà nó cao đến thế. Hoa sầu riêng mọc từng chùm nó tỏa mùi thơm ngào ngạt khắp cả vườn.

Cây sầu riêng đã vào mùa những quả như những chú nhím treo lủng lẳng trên cành. Nó lớn dần theo từng ngày. Dọc theo hàng ranh là những hàng cây mít. Thân nó sù xì to cao khỏe như những

chàng vệ sĩ canh giữ khu vườn. Mít đã ra quả non. Nhìn từ xa những quả mít như những chú heo con treo lủng lẳng trên cành rất dễ thương. Ở cuối vườn bố mẹ trồng cây măng cụt. Thân măng cụt không to lắm nhưng cành lá lại xum xuê, những tán lá của nó lớn to khép kín vào nhau còn ứ đầy sương. Quả của nó khi chưa chín thì nó phát lên một màu xanh non. Nhưng khi chín, quả tròn trịa khoác lên màu tím.

Cầm trên tay, ta có thể biết được số múi của nó. Xung quanh nhà là cây đu đủ thân cây không to lắm, nhưng quả xum xuê. Quả đu đủ dài màu vàng nghệ treo lủng lẳng trên cành. Em thích nhất là ăn đu đủ. Mặt trời càng lên cao xua đi màn sương đêm khu vườn càng nhộn nhịp hơn những chú sóc lông vàng mát dịu với những sọc đen dài trên lưng đang chuyền cành từ cành này sang cành nọ như đang tìm trái mít chín cây thơm lừng.

Nó tranh giành một trái mít chín nó kêu chíp chíp khoái chí vì có một bữa sáng ngon lành. Chị chào mào hót líu lo như đón một buổi sáng bình minh. Tất cả đã tạo nên một âm thanh “Lao Xao” của khu vườn nhà em. Khu vườn trong nắng mai của nhà em thật đẹp để lại cho em nhiều ấn tượng không bao giờ phai. Em sẽ chăm sóc khu vườn để nó luôn luôn tươi đẹp.

3. Em đã từng gặp ông Tiên trong những truyện cổ dân gian, hãy miêu tả lại hình ảnh ông Tiên theo trí tưởng tượng của mình.

Bài văn mẫu số 1:

Cũng giống như bao nhiêu bạn bè cùng trang lứa, em rất thích đọc và được nghe bà kể những câu chuyện cổ thật hay như Tấm Cám, Thạch Sanh, Sọ Dừa, Cây tre trăm đốt... Điều thú vị là những chi tiết hoang đường, kì ảo tạo nên sự hấp dẫn lạ lùng của câu chuyện đều do thần thánh, Tiên, Bụt tạo ra. Nhân vật Tiên ông thường xuất hiện vào những lúc gay cấp nhất để cứu giúp người nghèo khổ, hiền lành và trừng trị kẻ giàu có mà xấu xa, độc ác.

Sau khi chú cá bống nhỏ xinh bị mẹ con mù dì ghê ăn thịt, cô Tấm đau khổ lắm. Thế là cô đã mất một người bạn thân, một nguồn an ủi. Cô ôm mặt khóc nức nở. Bỗng nhiên một cơn gió mạnh nổi lên, Tiên ông hiện ra giữa vầng hào quang và làn hương thơm ngát. Mái tóc Tiên ông bạc phơ búi cao trên đỉnh đầu, bộ râu ba chòm trắng như bông thả dài trước ngực. Trong tay Tiên ông là cây gậy trúc nâu bóng. Tiên ông bước đi, nhẹ như gió thoảng. Đôi hài vải màu lam lướt trên mặt đất.

Đến bên cô Tấm, Tiên ông mỉm cười, cất giọng trầm ấm hỏi:

– Cháu ơi! Điều gì làm cho cháu đau khổ đến thế? Cháu hãy nín khóc và kể lại mọi chuyện cho ta nghe! Biết đâu ta lại giúp được cháu chăng?!

Cô Tấm ngẩng mặt lên nhìn. Nụ cười hiền từ làm cho gương mặt của Tiên ông càng thêm phúc hậu. Cô Tấm chấp tay lạy Tiên ông rồi kể đầu đuôi sự việc. Nghe xong, Tiên ông khuyên nhủ:

– Cháu hãy ghi nhớ lời ta dặn: cô’ tìm lấy xương bống, chia đều bỏ vào bốn chiếc lọ, chôn dưới chân giường. Ít lâu sau, phép lạ sẽ xảy ra với cháu!

Dứt lời, Tiên ông biến mất, chỉ còn khói sương lãng đãng và mùi hương phảng phất đâu đây.

Cô Tấm làm đúng theo lời Tiên ông dặn, nhưng tìm mãi, tìm mãi mà chẳng thấy xương bóng đâu. Bất ngờ, một con gà cất tiếng: “Cục ta cục tác! Cho ta nắm thóc, ta bới xương cho!”. Cô Tấm cho gà ăn thóc. Loáng chốc, gà đã bới được xương bóng từ trong đồng tro bếp. Tiên ông đã kín đáo sai gà tìm giúp Tấm.

Lễ hội lớn đầu xuân đã đến. Tấm muốn đi dự hội nhưng khổ thay, cô không có quần áo mới. Đã thế, mẹ đi ghè độc ác lại trộn thóc lẫn gạo, bắt Tấm nhặt xong mới cho đi. Tủi thân, tủi phận, Tấm chỉ biết âm thầm khóc. Tiên ông hiện ra an ủi rồi sai một bầy chim sẻ giúp Tấm nhặt thóc ra thóc, gạo ra gạo. Tiên ông lại bảo Tấm hãy đào bốn chiếc lọ đựng xương bóng lên, sẽ có đủ quần áo đẹp mặc đi dự hội.

Với phép thuật của mình, Tiên ông đã giúp Tấm vượt qua bao khốn khó, hiểm nguy. Mấy lần cô Tấm bị mẹ con Cám hãm hại là mấy lần Tiên ông cho cô sống lại dưới hình hài khác: chim vàng anh, cây xoan đào, trái thị... để rồi cuối cùng, Tấm trở lại với nguyên vẹn hình hài xinh đẹp ban đầu và được đoàn tụ với nhà vua.

Cô Tấm dịu dàng, chăm chỉ, thật thà, xứng đáng được hưởng một cuộc sống hạnh phúc. Giống như Sọ Dừa hay anh Khoai nghèo khổ, cô Tấm đã được Tiên ông giúp đỡ và ban thưởng xứng đáng. Hình ảnh đẹp đẽ, đáng yêu của Tiên ông mãi mãi in đậm trong kí ức tuổi thơ của chúng em bởi Tiên ông thay mặt nhân dân bệnh vực người lương thiện, trừng trị kẻ xấu xa. Tiên ông chính là hiện thân cho ước mơ công lí muôn đời của nhân dân ta.

Bài văn mẫu số 2:

Kí ức tuổi thơ như dòng thác mạnh mẽ, cuốn tôi về với miền cổ tích. Kỉ niệm tuổi thơ tôi gắn với lời kể của mẹ, của bà, với nàng tiên, ông bụt. Tuổi thơ tôi là những lần vấp ngã ngồi khóc rưng rức, mong chờ ông tiên hiện ra, ban cho một điều ước diệu kì. Và bây giờ, trong mơ tôi đang trôi về cái ngày trẻ con ấy để được gặp ông tiên hiền từ của tôi.

Giấc ngủ bỗng bình, êm ái đưa tôi bay lên cao, cao hơn cả những nóc nhà, hàng cây im lìm bên dưới, chạm tới một tầng mây mềm và ấm: “Chào mừng con đến với thế giới của những ước mơ”. Một giọng trầm ấm vang lên. Tôi ngược mắt nhìn.

Ồ, kia chẳng phải là ông Tiên sao? Làm sao tôi nhầm được hình bóng thân thương mà mẹ và bà vẫn thường hay kể. Ông cao và trông gầy gầy nhưng nước da hồng hào, khỏe mạnh, gương mặt phúc hậu. Mái tóc trắng như cước được búi cao gần sát đỉnh đầu. Chòm râu cũng trắng hệt như mái tóc, dài tới tận đầu gối, trông xa như một dòng nước bạc. Ông vận một bộ quần áo màu vàng, có những đường vân trắng kéo thành vệt như sương và đi một đôi hài mũi hếch vàng, nhạt hơn bộ quần áo. Một dáng vẻ nhàn nhã, thanh tao.

Ông bước lại gần tôi, dáng đi nhanh nhẹn.

Tôi ngược lên để nhìn ông rõ hơn. Ánh mắt ông ấm áp, triu mến. Đôi mắt nâu hiền từ. Đôi lông mày trắng và dài rủ xuống. Ông mỉm cười, để lộ hàm răng đen nhánh.

“Ông ơi, sao ông chỉ giúp đỡ người gặp khó khăn, bất hạnh thôi ạ? Sao con ngã đau, khóc mà ông không hiện lên?” – Tôi hỏi. Ông lại cười, nụ cười của ông sao giống nụ cười của ông ngoại tôi đã mất thế cơ chứ? Ông đưa ngón tay dài khẽ gạt sợi tóc con ra khỏi mặt tôi. Bàn tay ấm áp của ông vuốt má tôi “Tại vì ông hay bất cứ thần thánh nào khác cũng đều bước ra từ ước mơ và hi vọng của con người”.

Ánh mắt ông ngời sáng, chòm râu bạc khẽ rung rinh. – “Người bất hạnh gặp phải nhiều đau khổ nhưng khát vọng vươn lên tìm hạnh phúc, tìm công lí luôn rực cháy. Vì vậy, ông giúp đỡ để họ có thêm nghị lực. Việc giúp đỡ của ông chỉ như sự khích lệ, cổ vũ họ mà thôi”.

À thì ra là như vậy!

Ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, chiếu vào mặt làm tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Những hình ảnh ông Tiên hiện từ và những lời ông nói vẫn vang vọng trong tôi. Ông ơi, con hiểu rồi ạ. Cổ tích không thể biến những giấc mơ thành sự thật nhưng nó sẽ tạo ra niềm tin, niềm hi vọng để ta cố gắng vươn lên.

Bài văn mẫu số 3:

Vừa đọc xong tập truyện cổ tích, em ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ, em thấy mình bỗng bèngh rồi lạc vào một xứ sở lạ kì.

Ồ, đẹp chưa kì! Trước mắt em là cảnh vật chưa từng thấy bao giờ. Mây trắng như tuyết sà thấp xuống la đà bên những phiến đá. Cạnh đó là vườn hoa đủ sắc màu rực rỡ. Hương thơm theo gió tỏa lan. Không có nắng những ánh sáng phát ra phiến đá tròn vẫn rực hồng cả khoảng không. Em đi vài bước nữa, một rừng hoa hiện lên cho em một cảm giác thật bất ngờ. Con gió thổi nhẹ nhẹ mang theo hương hoa, cỏ lạ. Chị Hồng, chị Huệ thật xinh xắn đang say sưa ngắm mình trong bầu không khí yên tĩnh. Một tiếng nổ nhỏ làm em giật mình. Một đám mây nhỏ đang từ từ bay về phía em. Một ông lão phương phi hiện ra. Em chưa kịp cúi chào thì ông đã lên tiếng: “Chú bé đừng sợ! Ta là Bụt đây mà!” Thì ra, đây là vị tiên đã giúp anh Khoai có cây tre trăm đốt.

Trông Bụt thật hiền từ. Dáng ông nhẹ nhàng, thanh thoát. Ông khoác lên mình chiếc áo choàng trắng với những đường viền vàng óng. Tay ông cầm chiếc gậy trúc. Mỗi bước ông đi là mỗi cụm mây nhỏ vươn theo gót chân. Mái tóc ông bạc trắng. Chòm râu dài mềm mại. Em thích được nhìn vào mắt ông. Đôi mắt hiền từ mà sáng như sao. Ông đến sát bên em. Cả người ông toát lên một mùi thơm dịu nhẹ. Ông khẽ nói: “Cháu bé ngoan lắm, làm được nhiều việc tốt ta thưởng cho đóa hoa này!” Ông đưa tay vẫy nhẹ. Lạ thật! Đóa hoa từ từ bay đến bên em. Đóa hoa rực rỡ đủ màu. Ông dặn em cất kỹ đóa hoa này. Mỗi lần em làm được việc tốt hoa sẽ tỏa hương và mọi điều ước của em sẽ thành sự thật. Ông đưa tay vuốt nhẹ lên tóc em rồi theo làn mây biến mất.

Có tiếng gọi mẹ. Em tỉnh dậy. Thì ra, đó chỉ là giấc mơ. Nhưng em cứ nghĩ mãi về đóa hoa của ông Bụt. Làm nhiều việc tốt thì hoa sẽ tỏa hương và mọi điều ước sẽ thành. Em sẽ nghe theo lời Bụt.

4. Hãy tả một nhân vật có hành động và ngoại hình khác thường mà em đã có dịp quan sát, đã đọc trong sách hoặc nghe kể lại.

Bài văn mẫu số 1:

Trong cuộc sống, chúng ta sẽ gặp rất nhiều người có hoàn cảnh sống khác nhau. Tôi còn nhớ trong kì nghỉ hè vừa rồi tôi cùng gia đình đến Quảng Nam, trong chuyến đi này tôi đã gặp một con người có nghị lực phi thường, dù bản thân không được lành lặn như những người khác. Anh là một tấm gương sáng về ý chí và nghị lực vượt lên số phận.

Đợt ấy vào tháng 7, sau một năm học tập và làm việc vất vả cả gia đình tôi đã có một chuyến du lịch đến vùng đất Quảng Nam. Trong chuyến đi này tôi đã được đi thăm thú rất nhiều nơi: Hội An bình dị, xinh đẹp; Cù Lao Chàm với sóng biển xanh biếc và những tháp Chăm cổ kính của thánh địa Mỹ Sơn,... nhưng để lại trong tôi ấn tượng sâu đậm nhất là anh Bảy Văn, cái tên thân thương do mọi người đặt cho anh. Anh là trẻ mồ côi, ngay từ khi sinh ra đã khuyết tật mất hai chân do di chứng của chất độc màu da cam, anh được đưa về nuôi tại cô nhi viện. Trong chuyến thăm Hội An tôi đã tình cờ nhìn thấy anh đang dạy trẻ con học, điều đó đã làm tôi vô cùng bất ngờ, ngưỡng mộ và tôi đã được những người dân nơi đây kể lại câu chuyện cuộc đời anh.

Anh Bảy Văn người nhỏ thó, vì đã mất đi đôi chân nên nhìn anh lại càng trở nên nhỏ bé hơn. Anh có làn da ngăm rạm nắng đặc trưng của những người miền Trung. Khuôn mặt anh vuông vức, cùng chiếc mũi cao khiến cho đường nét trên khuôn mặt trở nên hài hòa hơn. Anh có chiếc trán rộng và cao thể hiện rõ sự thông minh, nhanh nhẹn. Mái tóc anh được cắt gọn gàng, màu đen mượt. Đôi mắt anh sáng, tinh anh cùng đôi lông mày rậm khiến cho cái nhìn trở nên cương nghị, chính trực hơn. Tôi đặc biệt ấn tượng với nụ cười của anh, đó là nụ cười tỏa ra một sức hút mãnh liệt, hàm răng đều tăm tắp cùng với nụ cười sáng khoải khiến mọi người đều thoải mái khi nghe tiếng cười ấy. Giọng nói của anh trầm ấm và rất truyền cảm.

Anh ăn mặc giản dị, chỉ có hai bộ quần áo duy nhất, một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc sơ mi xanh da trời. Mỗi lần mặc xong anh luôn giặt sạch sẽ và là cẩn thận. Ngôi nhà anh ở đơn sơ chỉ có bộ bàn uống nước, cái tủ đứng, giường ngủ và một bàn học nhưng luôn được anh sắp xếp hết sức ngăn nắp, gọn gàng.

Mặc dù ngay từ khi sinh ra đã bị tật nguyền nhưng chưa bao giờ anh chịu thua số phận. Anh luôn tự mình làm mọi việc, chỉ khi gặp khó khăn anh mới nhờ đến sự giúp đỡ của người khác. Anh là người thông minh, sáng dạ, mọi thứ anh học rất nhanh, lại là người ngoan ngoãn nên được thầy cô và bạn bè hết mực yêu mến. Khi học xong cấp 3 anh quyết tâm thi đỗ sư phạm để có thể mang tri thức về cho những trẻ em nghèo mồ côi như mình. Học xong anh trở về quê hương và đi dạy cho những đứa trẻ mồ côi.

Anh giảng say sưa, nhiệt huyết, giọng giảng truyền cảm và chứa chan tình yêu thương. Nét chữ anh viết trên bảng luôn ngay ngắn, thẳng hàng. Anh đứng hơi nghiêng người để tất cả lũ trẻ đều có thể nhìn thấy những gì mình viết trên bảng. Những đứa bé ngồi dưới lớp cũng mê mải nghe những lời anh giảng, chúng như nuốt từng lời anh nói ra. Từng khuôn mặt ngây thơ, non nớt như được tiếp thêm sức mạnh khi nghe những bài giảng của anh. Theo nghề này đã được gần mười năm, nhưng anh chưa bao giờ nhận tiền của bất cứ học sinh nào, thù lao của anh đơn giản chỉ là những nụ cười, cái ôm thật chặt, đôi khi là ít trứng gà nhưng anh chưa bao giờ thôi nhiệt huyết với nghề. Nghe những điều hàng xóm của anh kể lại và chứng kiến những việc anh làm tôi càng thêm kính phục và yêu quý anh hơn.

Chuyến đi này quả thực đã cho tôi rất nhiều, nó không chỉ cho tôi mở mang tầm mắt trước vẻ đẹp của quê hương, mà quan trọng hơn nó còn cho tôi những bài học giá trị trong cuộc sống. Anh Bảy Văn sẽ mãi là tấm gương sáng chói để tôi học tập và noi theo, không bao giờ đầu hàng, lui bước trước số phận.

Bài văn mẫu số 2:

Sáng chủ nhật vừa qua, em được ba chở đi chơi từ cảng Sài Gòn, qua khu lưu niệm Nhà Rồng, sang vườn hoa trước cửa ủy ban nhân dân thành phố. Xung quanh tượng đài Bác Hồ, rất đông các bạn thiếu nhi trạc tuổi em đang tung tăng dạo chơi cùng cha mẹ. Hàng trăm trái bóng đủ màu sắc bay lượn trong nắng sớm lung linh trông thật là vui mắt. lát sau, ba đưa em đến nhà sách Xuân Thu trên đường Đồng Khởi Đề mua bộ truyện Harry Potter. Từ xa, em đã nhìn thấy một nhóm người đang sôi nổi bàn tán về một điều gì đó. Đến gần, em không thể tin vào điều đang xảy ra trước mắt: một họa sĩ đang vẽ tranh bằng bàn chân phải.

Đó là một người đàn ông tật nguyền. Nhìn anh, người ta rất khó đoán tuổi vì gương mặt sạm nắng đầy những vết nhăn khắc khổ trái ngược hẳn với đôi mắt đen sáng và nụ cười hồn nhiên như nụ cười trẻ thơ. Em đoán anh khoảng hơn ba mươi tuổi. Ấy vậy nhưng thân hình còm cõi của anh không bằng đứa bé lên mười.

Anh mặc bộ quần áo màu xanh đã cũ. Hai ống tay áo rũ xuống lòng thòng, che kín đôi cánh tay bị liệt. Tất cả “xương vẽ” của người họa sĩ ấy nằm gọn trong một miếng nilông trải trên mặt đất. Hàng chục bức tranh bày la liệt trước mặt: hoa và chim, hồ cá cảnh với những chú cá vàng lộng lẫy đang tung tăng bơi lượn, bầu trời xanh thẳm và cánh diều trắng chấp chới bay, đồng lúa xanh trải rộng tới chân trời làm nền cho chú bé ngồi vắt vẻo trên lưng trâu thổi sáo... Mọi người xúm quanh anh xem tranh và đặc biệt là xem anh vẽ.

Anh quặp chặt cây bút lông vào giữa ngón chân cái và ngón thứ hai của bàn chân phải. Khay màu nước Đề bên cạnh. Bàn chân trái giữ chặt tờ giấy. Bàn chân phải làm việc nhanh nhẹn, thành thạo như một bàn tay lành lặn. Sau mỗi nét bút, một cánh hoa hiện lên. Hoa loa kèn trắng, hoa hồng đỏ, hoa cúc vàng... cắm trong chiếc bình màu men ngọc, đặt trên mặt bàn trải tấm khăn màu tím nhạt. Anh vẽ rất nhanh và pha màu cũng rất khéo. Một bức tranh tĩnh vật đã hoàn thành trước sự trầm trồ thán phục của mọi người.

Ba em gọi chuyện và được anh cho biết là anh từ một tỉnh xa xôi ngoài Bắc vào đây kiếm sống. Anh không muốn nhờ vả, làm phiền người quen mà tự nuôi thân bằng công sức, tài năng của chính mình. Em thật sự xúc động khi nghe anh nói là đề vẽ được như ngày hôm nay, anh đã phải trải qua hơn mười năm trời khổ luyện.

Thấy em thích bức tranh, ba đã mua tặng cho em. ở góc bức tranh, em đọc thấy dòng tên: Nguyễn Quyết Tiến. Có thể đó là tên thật hoặc cái tên anh tự chọn cho mình. Con người ấy, cái tên ấy đã đọng lại trong em một ấn tượng sâu đậm.

Em treo bức tranh ngay trước bàn học và mỗi lần nhìn nó, em như thấy mình được tiếp thêm nghị lực. Hình ảnh người họa sĩ tật nguyền luôn nhắc nhở em rằng hãy biết vượt lên số phận và chiến thắng những gian nan, thử thách trên đường đời.